

A murit Hristos pentru păcatele lumii întregi?

1 Ioan 2, 2; Levitic 16

1 Ioan 2,2: »El este jertfa de ispășire (sau: *ispășire*) pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.«

Citește exact ...

Aici trebuie să ținem seama de altceva. Apostolul spune că Hristos este ispășire nu numai pentru păcatele noastre, ci și »pentru lumea întreagă«. »Ispășirea păcatelor« se referă în întreaga Scriptură întotdeauna în mod clar la aceia care cred, deci, în limbajul Noului Testament, la copiii lui Dumnezeu. Hristos este într-adevăr ispășire pentru lumea întreagă în sens general, dar în sens restrâns este numai »pentru păcatele noastre«. Când este vorba de lume, totdeauna se face o diferențiere clară. Deci se merge mai mult decât Cuvântul lui Dumnezeu, când propoziția se completează cu: „ci și pentru *păcatele lumii întregi*”. Referirea la „păcatele” lumii în această propoziție este absolut incorectă. *Dacă Domnul ar fi ispășit păcatele lumii întregi, atunci lumea întreagă va ajunge în cer! Dacă El ar fi purtat păcatele ei în același fel cum a purtat pe ale noastre, ce ar mai avea atunci Dumnezeu să reproșeze lumii?* Nu, El este ispășire pentru păcatele noastre; El le-a îndepărtat pentru totdeauna, le-a șters prin sângele Său. Dacă aceasta ar fi valabil și pentru lume, atunci ea ar fi în ordine cu Dumnezeu!

Cei doi țapi

Calviniștii dovedesc și în acest punct o concepție superficială, aspră și greșită. Ispășirea este valabilă nu numai pentru copiii lui Dumnezeu. Independent de mântuirea noastră, Dumnezeu trebuia glorificat cu privire la *păcat* (nu, păcate!) și dragostea Lui trebuia dovedită chiar și celor mai înverșunați dușmani ai Lui. Găsim aceste două adevăruri prezentate simbolic în marea zi a împăcării (Levitic 16). Poporul Israel trebuia să aducă în această zi doi țapi. Unul dintre ei era pentru Jahve, celălalt pentru popor. Dar numai asupra țapului, care era pentru popor, erau mărturisite toate *păcatele* lor. În cazul primului țap nu se făcea aceasta; el a fost adus ca jertfă pentru păcat. Diferența importantă constă în aceea, că primul țap, cel pentru Jahve, servea pentru aducerea la lumină a slavei Sale, care în lumea aceasta a fost întunecată prin *păcat*, și prin har să împlinească cerințele Sale. Dumnezeu trebuia neapărat glorificat cu privire la *păcat*.

Dar prin aceasta nu era încă rezolvată problema vinei păcătosului. Ca să obțină iertarea, *păcatele* trebuiau clar mărturisite. Aceasta a făcut Aaron, prin aceea că și-a pus mâinile amândouă pe țapul al doilea, care era viu și era pentru popor. Primul țap a fost sacrificat, sângele lui a fost adus în Locul Preasfânt și era stropit în interiorul și exteriorul Cortului. Aici avem prezentarea simbolică a ispășirii, care se extinde asupra lumii întregi, prin faptul că vestea bună se poate acum vesti oricărui păcătos. Această învățătură o găsim și în alte locuri din Sfânta Scriptură, dar prin acest exemplu diferența devine deosebit de clară. Jertfa lui Hristos a satisfăcut în chip desăvârșit natura lui Dumnezeu, așa că El în suveranitatea Lui poate acum să lase, ca Evanghelia să fie vestită întregii creații. Dar ca să devii mântuit, pentru păcătos este nevoie de mai mult. »Hristos a purtat *păcatele* noastre în trupul Său, pe lemn« (1 Petru 2, 24). Aceasta nu se spune niciodată cu privire la lume; Cuvântul este foarte exact în exprimarea cu privire la această temă. Dar deoarece Dumnezeu a fost în chip desăvârșit glorificat prin jertfa lui Hristos cu privire la *păcat*, El poate prin slujitorii Lui să roage și să atenționeze chiar și pe dușmanii Lui: »Împăcați-vă cu Dumnezeu!« Dragostea lui Dumnezeu este impulsul, moartea lui Hristos este calea și fundamentul pentru vestea bună a mântuirii. Aceasta nu spune, că întreaga creație va fi realmente salvată, ci că Dumnezeu a fost glorificat în Hristos. Chiar dacă nici un suflet nu s-ar mântui, Dumnezeu a fost totuși glorificat prin mireasma plăcută a lui Hristos și a lucrării Sale.

Diferența între ispășire și suplinire

Între aceste două realități există o diferență mare și importantă. Dacă Dumnezeu ar fi lăsat totul în seama omului, nimeni nu ar fi putut fi mântuit. Numai prin har am fost noi mântuiți. Dumnezeu dă naștere la credință în cei aleși, și abia după aceea ispășirea păcatelor noastre devine efectivă. Nici un om temător de Dumnezeu nu va accepta că toți oamenii vor fi mântuiți, sau va tăgădui, că harul face diferență între un credincios și un necredincios. Marea zi a împăcării ne dovedește că glorificarea lui Dumnezeu stă pe primul loc și este independentă de ispășirea *păcatelor* poporului Său. Era de o importanță mare, că adevărul Său, sfințenia, neprihănirea, dragostea și maiestatea Sa au fost dovedite prin crucea lui Hristos. Aici s-a întâlnit, ca niciodată mai înainte, binele și răul. Rezultatul a fost judecata și biruința asupra răului, triumful binelui, prin care nu numai cei ce cred, ci și toate lucrurile (nu toți oamenii!) sunt împăcate cu Dumnezeu și a fost așezat fundamentul veșnic pentru un cer nou și un pământ nou. Acest fundament ne este prezentat în țapul sacrificat, care era pentru Jahve. Dar ca să elibereze poporul de *păcatele* sale, Dumnezeu Și-a dovedit marea Sa îndurare. Vedem astfel, că *păcatele* poporului au fost clar mărturisite și puse pe țapul viu, care le-a dus într-un ținut pustiu, pentru ca niciodată să nu mai fie amintite. În aceasta constă diferența între ispășire și suplinire.

Cum devii mântuit?

Domnul Isus este, așa cum citim aici, ispășirea pentru *păcatele* noastre, »și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă«. „Copiii lui Dumnezeu” și „lumea” sunt clar diferențiați. De aceea nu este corect, când se traduce: „pentru *păcatele lumii întregi*”. Este periculos să se adauge ceva cuvintelor Scripturii; noi trebuie numai să credem cuvintele ei clare. Prin adăugiri omenești iau naștere probleme, care pot fi evitate prin ținerea strâns de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt este suficient, ca să vestească lumii întregi îndurarea lui Dumnezeu, să îndreptățească Ființa Sa și dragostea Sa. El adeverește tuturor oamenilor, că El este un Dumnezeu-Mântuitor. Dumnezeu lasă mesajul Său al harului să fie dus tuturor oamenilor și poruncește tuturor, în tot locul, să se pocăiască. *Ca să devii mântuit, este nevoie în primul rând, potrivit hotărârilor lui Dumnezeu, de chemarea păcătoșilor, după aceea de lucrarea Duhului Sfânt în inima celui care crede, pentru ca el să primească pe Hristos.* Aceasta însă nu se poate spune despre „lumea întreagă”, și este fără rost să negi această realitate. Cuvântul lui Dumnezeu ne explică clar acest lucru.

Unuia, care crede în Domnul Isus, putem să-i spunem pe baza Cuvântului: „El a purtat păcatele tale”. Dar noi nu avem dreptul să dăm această asigurare unui necredincios sau „lumii întregi”. Numai credința are dreptul la aceasta.

Diferența între mântuire și răscumpărare

Marea zi a împăcării ne oferă realmente o mărturie deosebit de clară pentru un principiu mare din Cuvântul lui Dumnezeu, care este explicat clar în învățătura Noului Testament. Să ne gândim la diferența care există între „mântuire” (Efeseni 1, 7) și „răscumpărare” (2 Petru 2, 1). Aceste două adevăruri sunt deseori confundate unul cu altul (de exemplu de calviniști și arminieni), așa că adevărul este amestecat cu rătăcirea. Prin moartea Sa, Domnul a „răscumpărat” creația întreagă, inclusiv pe toți oamenii, chiar și pe învățătorii falși. Cine contestă drepturile Sale și se ridică împotriva Stăpânului său divin, face aceasta spre pierzarea lui veșnică. Dar numai aceia sunt „mântuiți”, care prin credința în sângele Lui au primit iertarea păcatelor lor. Atât „mântuirea” fiecăruia în parte, cât și „răscumpărarea” lumii întregi sunt învățate în Scriptură, dar ia naștere o mare rătăcire, când cele două adevăruri sunt amestecate sau confundate. Prin moartea Sa pe cruce, Domnul a adăugat la drepturile Lui de Creator un alt drept asupra tuturor creaturilor, prin aceea că a plătit prețul nespus de mare al cumpărării. Toate Îi aparțin acum Lui

și nimic nu-și mai aparține lui însuși, chiar dacă numai cel credincios recunoaște aceasta pe deplin. Prin mântuire suntem eliberați de Satana și de păcate, dar aceasta este partea numai pentru credință.

Același adevăr îl găsim exprimat cu alte cuvinte în epistola către Evrei 2, 9-10. Prin harul lui Dumnezeu Hristos a gustat moartea pentru tot (în limba greacă: *hyper pantos*), și pentru toți oamenii (compară versetele 7-8); toate au fost cumpărate. Dar în versetul 10 găsim o formă de exprimare cu totul deosebită, unde ni se spune, că Dumnezeu, aducând pe „mulți fii” la slavă, a desăvârșit prin suferință pe Căpetenia mântuirii lor. Dacă se confundă aceste două adevăruri, se pierde nu numai exactitatea Cuvântului lui Dumnezeu, ci și adevărul are de suferit, pe de o parte prin lipsa de înțelegere cu privire la prețul de cumpărare plătit pentru tot, și pe de altă parte prin devalorizarea mântuirii fiecăruia în parte.

Dumnezeu să binecuvânteze în noi adevărurile studiate, spre gloriificarea Fiului Său.